

L'adeu coral inesperat de Txarango

El gran ball (Txarango, 2021)

El gran ball és el disc que, per inesperat, potser no hauria vist la llum si no fos per les circumstàncies que van obligar Txarango a parir-lo. El combo català i en català de més èxit dels darrers anys va publicar un recull de vint-i-set temes recuperats dels discos previs Benvinguts al llarg viatge (2012), Somriu (2014), El cor de la terra (2017) i De vent i ales (2020).

Va ser aquell any quan el grup, després de deu anys i d'arribar a la punta del cim, va decidir acomiadar-se del seu fidel públic mitjançant una gran gira, El gran circ, per la qual es van vendre més de 100.000 entrades. La pandèmia va escanyar de cop totes les il·lusions d'un gran projecte que es va fondre i va causar una gran decepció.

I vet aquí que el tarannà innovador i fresc de Txarango va imposar-se. El grup va dir l'adeu definitiu al seu públic a través d'un disc molt especial que comptava amb la col·laboració de més de 50 artistes, una llista tan llarga de sensibilitats tan diferents que ens pot fer entendre el perquè els Txarango són uns éssers tan estimats. I així va néixer El gran ball. Inclou estils i ritmes diferents, però sempre moguts. El so dels vents perfectament compaginat, un segell propi del grup, casa perfectament amb diferents percussions remarcables acompanyades del to de veu tan característic i identificable com

el gran segell d'una trajectòria musical inconfusible que no et pot deixar el cos quiet ni la ment emboirada.

Gerard Quintana participa a "Que tot et vagi bé", Stay Homas ho fa amb "Som Foc" i Judit Neddermann amb "Compta amb Mi". "El meu poble" és una rumba acompanyada de Rambo, Muchacho y Los sobrinos i Sabor de Gràcia. Jarabe de Palo apareix a "Mil ocells"; Nil Moliner a "Somriurem", i la veu i la trompeta d'Andrea Motis complementa una versió inoblidable de "Quan tot s'enlaira". També hi ha espai per a la reivindicativa "A la deriva", amb Dr. Prats; per "Ulls de corall", amb Alba Reche; per "Si sabessis", amb l'ska de Koers; per "Quan calla la ciutat", amb Lluís Gavalda o per "La memòria de les mans", una preciosa havanera amb Marala. No vull esplaïar-me en totes les vint-i-set cançons, però m'agradaria fer esment especial a la versió de "Tanca els ulls", amb Joan Dausà, la darrera composició de la història de Txarango, un tema que sempre que l'escolto em fa posar la pell de gallina i m'emociona. No deixeu de visualitzar el vídeo d'aquesta cançó que es va publicar l'any 2018: us encomanarà una enveja sana de viure.

“La música és el llenguatge de l'ànima”, han afirmat els membres de Txarango. Aquesta és tota una declaració d'intencions i, també, de fets. Les lletres d'aquestes cançons són un reflex directe de la lluita diària i constant per aconseguir una vida millor mitjançant el treball solidari al voltant del negoci de la música en directe. D'una música que inclou la denúncia social, però incorpora esperança i positivitat en els seus reclams de la igualtat d'oportunitats per a tothom. Tot això Txarango s'ho ha treballat cada dia, i ho

ha aconseguit amb les seves lletres i la seva música, les fusions de reggae, música llatina, pop i altres ritmes del món.

Aquest disc és el recull de la història massa breu d'un grup de música implicat en la vida. Això és pur Txarango: fer-nos ballar i cantar per ser més feliços amb ritme, amb alegria i sense complexos. Ho diuen ells mateixos: "Recorda que viure no és estar viu, viure és l'actitud d'omplir la vida".

Crítica elaborada per Joan Ríos de la **Biblioteca Municipal de Martorell** en el marc del projecte Va de música.